

Đạp Xích-lô

Trung đã cao lớn lại ham chơi thể thao và tập thể dục đều đặn nên anh ta rất “đô” con.

Đi với tụi bạn đồng nghiệp người Pháp hay người da đen, Trung là người Việt Nam mà vóc dáng ngang ngửa với tụi nó. Có đứa nói giỡn: “*Thằng này, nó ăn phở không mà nó lớn con như vậy. Nếu nó ăn bánh mì “xúc-xích – phô mai” như mình chắc nó thành ông khổng lồ quá!*”.

Cách đây hai năm, Trung về thăm Việt Nam. Đó là lần đầu tiên anh về. Tôi không có dịp gặp anh để hỏi thăm. Mãi đến gần đây tình cờ gặp nhau ở khu 13

Paris, anh mới kể cho tôi nghe chuyện về Việt Nam của anh lần đó. Tôi xin ghi lại chuyện nhỏ sau đây:

... Con qua Pháp với ba mẹ hồi con mới 5 tuổi, bây giờ về, thấy cái gì cũng lạ! Cho nên con dành mấy ngày đầu để đi vòng vòng cho biết Sài Gòn. Con nhờ anh tiếp viên của khách sạn kêu cho con một anh xích-lô bao chạy một ngày.

Vậy là sáng hôm sau, đúng theo lời con dặn, anh tiếp viên gọi con dậy bằng điện thoại cho hay xích-lô đang đợi, đồng thời cho biết luôn số tiền thuê bao. Con đếm số tiền rồi để riêng vào một túi quần, con muốn tránh móc bóp đếm tiền trước mặt mọi người sợ bọn lưu manh nó giật. Con xuống tới quầy thì anh tiếp viên vui vẻ chỉ ra phía trước. Con cảm ơn rồi bước ra ngoài.

Thấy con, ông xích-lô đang ngồi chồm hồm trên vỉa hè vội vã đứng lên chấp tay chào. Tự nhiên, con khựng lại, mặc dù ông ta đang đón con bằng một nụ cười rạng rỡ.

Bác biết không? Ông già khú, ốm nhom, nhỏ xíu. Cái nón vải đen ông đội, đã rách bươm. Còn bộ đồ trên người ông, con không biết tả làm sao cho bác thấy. Nó là cái áo bà ba xanh dương vá chằm vá đụp và không còn hai ống tay! Còn cái quần ka-ki là loại quần dài đã bị xé mất hai khúc ống cỡ ngang đầu gối, một bên cao một bên thấp.

Đó! Ông xích-lô của con đó! Bác coi: con như vậy thì nữ lòng nào lên ngồi cho ông già ốm nhom đó đạp xe đưa con đi. Mà liệu ông có đạp nổi một ngày cho con xem chỗ này chỗ nọ không?

Con định hỏi không đi nhưng nghĩ lại tội nghiệp ông già. Cái cười tươi rói của ông cho thấy là ông đang “trúng mồi lớn”.

Con bước lại bắt tay ông, móc túi đưa tiền, nói:

–“Đây, tiền công của bác trọn ngày nay đây!”.

Ông mừng rỡ, móc trong lưng ra một túi vải miệng có dây rút, run run tay mở ra cho tiền vào.

Con hỏi:

–“Bác không đếm sao?”.

Ông cười, nhìn con:

–“Khỏi! Hồng lẽ cậu như vậy mà đi ăn gian tui sao?”.

Rồi ông xăng xôm chạy lại kèm phía sau xe, mời:

–“Cậu lên ngồi, đi!”.

Con lắc đầu:

–“Không! Bác lên ngồi đi, để tôi đạp!”.

Nụ cười của ông tắt mắt:

–“Ừa! Gì kỳ vậy?”.

Con giải thích:

–“Tôi như vậy mà để cho bác đạp, coi sao được!”.

Ông vỗ vỗ lên yên xe:

–“Tôi đạp được! Bảo đảm! Cậu đừng lo! Cậu lên ngồi đi!”.

Con nghĩ chắc ông sợ con chê ông rồi không đi, lấy tiền lại, nên con ôn tồn nói:

–“Bác yên tâm. Bác cứ giữ số tiền tôi đưa, rồi lên xe ngồi. Tôi đạp từ từ”.

Ông bắt đầu nhìn con nửa ngạc nhiên nửa hốt hoảng. Để khỏi cù cưa, con bước lại đưa hai tay cặp eo ếch của ông nhấc bổng lên đặt vào chỗ ngồi của khách. Ông nhẹ đến nỗi cái xe không nhúc nhích! Rồi con trèo lên đạp đi. Ông già cứ nhìn ngược về phía sau, lo lắng:

–“Cậu liệu được không cậu?”.

Con vui vẻ trả lời cho ông yên tâm:

–“Được mà... Dễ ợt hà!”.

Con men theo lề đường đạp chậm chậm để tránh luồng xe chạy ồ ạt trên lòng đường. Thiên hạ nhìn con chở ông già, cười nói chỉ trỏ. Ông già ngồi không yên, lâu lâu ngoái lại nhìn coi con ra sao! Có lẽ vững bụng nên không nghe ông nói gì hết.

Một lúc sau bỗng ông la lớn:

–“Queo mặt! Queo mặt! Khúc này cấm xe xích-lô!”.

Từ đó, ông chỉ cho con chạy:

–“Từ từ... Đằng trước có xe đậu. Khi nào kèm bằng chân không nổi thì kéo thắng ở dưới đít...”

Có lúc thấy con xiên xiên định queo vô một con đường nằm ngang, ông la lên:

–“Đừng! Đừng! Đường cấm xe xích-lô!”...

Và như vậy, con đạp đi loanh quanh, nhìn ngang nhìn ngửa, yên chí có ông già coi chừng đường nhắc trước con phải làm gì... làm gì... Gần trưa, con tấp vô một quán phở, nói:

–“Minh vô ăn cái gì đi”.

Ông nói:

–“Cậu vô ăn đi, tôi không đói”.

Con kéo tay ông để cùng đi vào tiệm, ông rì lại:

–“Thôi mà cậu! Tôi lạy cậu mà cậu! Cậu để tôi ngồi ngoài này giữ xe!”. Rồi ông gỡ tay con ra, bước lại về đường ngồi chồm hồm bên cạnh xe xích-lô, vắn thuốc hút. Trong quán, con nhìn ông già mờ trong khói thuốc sao bỗng nghe bất nhẫn vô cùng. Không còn lòng dạ đâu để ăn phở, con kêu tách cà phê uống đại rồi đi ra.

Thấy con, ông quăng điếu thuốc, đứng lên vẻ ngạc nhiên:

–“Ăn gì mau vậy cậu?”.

Con nói trớ:

–“Thấy không ngon nên không ăn”.

Rồi con nói tiếp:

–“Bây giờ, tôi trả xe lại cho bác đó! Bác cứ giữ nguyên số tiền tôi đưa hồi sáng, đừng thắc mắc. Tôi đi bộ chơi lanh quanh được rồi”.

Nói xong con bước đi, lâu lâu ngừng coi cửa hàng này cửa hàng nọ. Thấy ông già cứ đạp xe rề rề đi theo, con bèn gọi một xe Honda ôm đang đợi khách ở ngã tư đường, trèo lên “ôm” đi thẳng!

Kể xong, Trung hỏi:

–“Nhà Nước đang có lệnh cấm sử dụng xe xích-lô xe ba gác, không biết bây giờ ông già đạp xích-lô sẽ sống làm sao, hả bác?”.

Tôi nói: “Ồ...”. Rồi nín luôn. Một cách trả lời để không trả lời!

Tiểu Tử

